

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2023 r.,
sprawy **A.O.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z
dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu,
z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 1248/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Oleśnicy,
z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 692/20,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A.O. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Oleśnicy wyrokiem z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 692/20, uznał oskarżonego A.O. za winnego szczegółowo opisanych w wyroku przestępstw:

1. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) i art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 65 ust 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych (pkt 1 wyroku);
2. z art. 58 ust. 1 u.p.n., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku);
3. z art. 62 ust. 3 u.p.n., za które wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku).

Tym samym wyrokiem Sąd I instancji na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku). Ponadto Sąd I instancji orzekł w przedmiocie przepadku równowartości korzyści majątkowej (pkt 5 wyroku) oraz nawiązki (pkt 7 wyroku). Sąd I instancji ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia [...], godz. [...] do dnia [...], przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości, pozostały okres tymczasowego aresztowania od dnia [...] do dnia [...] zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której zarzucono obrazę prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę prawa materialnego, tj. art. 63 § 1 k.k., Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 1248/22, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 6 w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A.O. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolność okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia [...], godz. [...], do dnia [...], godz. [...], przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary

pozbawienia wolności (pkt I wyroku), w pozostałym zakresie utrzymując wyrok Sądu I instancji w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w zakresie rozstrzygnięcia w pkt II, zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutu apelacji wniesionej na korzyść A.O., odnoszącego się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 wyroku z dnia 10 maja 2022 roku, wydanego przez Sąd rejonowy w Oleśnicy, II Wydział Karny, w postępowaniu o sygn. akt II K 692/20, poprzez dokonanie kontroli instancyjnej w oparciu o merytorycznie nieprawidłowy pogląd prawny oraz brak rzetelnego ustosunkowania się do argumentacji przedstawionej we wskazanym wyżej zarzucie apelacyjnym wskazującym że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zakresie, w jakim opis zachowania przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku, zakwalifikowanego na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 u.p.n. w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., wskazuje wyłącznie, że oskarżony miał uczestniczyć w obrocie narkotykami, a więc z opisu tak przypisanego zachowania nie wynika, w jakim zakresie transakcje przypisane oskarżonemu miały realizować znamiona występkę opisanego w art. 56 ust. 1 i 3 u.p.n., a w jakim znamiona występkę opisanego w art. 59 ust. 1 u.p.n. - w odniesieniu do takiego zarzutu Sąd II instancji stwierdził tylko jednym zdaniem, że w ramach kumulatywnej kwalifikacji art. 56 u.p.n., i art. 59 u.p.n., nie ma potrzeby wskazywania w jakim zakresie transakcje miały charakter konsumencki czy też niekonsumencki”;

2. „rażące naruszenie prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutu apelacji wniesionej na korzyść A.O., odnoszącego się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 wyroku z dnia 10 maja 2022 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy w Oleśnicy, II Wydział Karny, w postępowaniu o sygn. akt II K 692/20, poprzez brak ustosunkowania się do konkretnych faktów i okoliczności szczegółowo wskazywanych we

wskazany wyżej zarzucie apelacyjnym, które wynikają ze zgromadzonego materiału dowodowego i źródeł dowodowych, uznanych za całkowicie wiarygodne, wskazujących że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w zakresie w jakim Sąd I instancji przyjął w ramach rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, że oskarżony A.O. «sprzedał nie mniej niż 30 kg marihuany A.S. ps. A., w tym za pośrednictwem K.W. ps. M. i R.B. ps. D. nie mniej niż 20 kg w ilościach jednorazowych od 800 gram do 2 kg w mieszkaniu K.W. przy ulicy M. w W.»”.

Podnosząc powyższe zarzuty, szczegółowo opisane w kasacji, skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

Oba zarzuty zawarte w kasacji dotyczą podnoszonej przez skarżącego obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. ma więc miejsce wówczas, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt V KK 428/22).

W niniejszej sprawie skarżący nieprawidłowej kontroli odwoławczej w postaci braku rozważenia (albo nienależytego rozważenia) zarzutów upatruje w kwestii rozpoznania przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Po pierwsze, Sąd odwoławczy rozpoznał zarzut naruszenia art. 413 §

2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., czego wyrazem jest pkt 3.1. uzasadnienia. Nie doszło tym samym do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Po drugie, Sąd odwoławczy uzasadnił decyzję o nieuwzględnieniu zarzutu. Sąd wykazał, że okoliczność zbiegu przepisów art. 56 u.p.n. oraz art. 59 u.p.n. powodują, iż nie ma konieczności w opisie czynu wyodrębniać transakcji o charakterze konsumenckim oraz niekonsumenckim. Nie doszło zatem do uchybienia uzasadniającego przyjęcie naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Przypomnieć należy, że proces karny nie jest formułkowy; kluczowe jest, czy opis czynu w całości oddaje całość znamion przypisanego czynu zabronionego tworzonego przez zbiegające się przepisy. Należy ponadto dodać, że ewentualne naruszenie art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k. musiałoby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tego wpływu na treść wyroku skarżący w żaden sposób nie wykazał, ograniczając się do stwierdzenia, że „niewłaściwe zrealizowanie obowiązków określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. świadczy o niezachowaniu standardu rzetelnego procesu” (s. 3 kasacji).

Zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. jest bezzasadny również w odniesieniu do kwestii kontroli odwoławczej zarzutu apelacyjnego błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd odwoławczy rozpoznał ten zarzut, czego dowodem jest część 3.2 uzasadnienia. Uzasadnienie to jest wnikliwe i opisujące prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji. Należy jednocześnie stwierdzić, że kasacja – mimo odmiennych deklaracji skarżącego – w istocie nie wykazuje błędów w kontroli odwoławczej Sądu odwoławczego, ale stara się odmienną wagę nadać poszczególnym okolicznościom oraz wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków. Sam fakt braku akceptacji twierdzeń z apelacji nie świadczy o tym, że argumenty zostały pominięte. Należy ponadto zauważyć, że *de facto* zarzut kasacyjny stanowi powtórzenie stanowiska zawartego w apelacji. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie służy kolejnej kontroli orzeczenia sądu I instancji. Z tych względów kasację należało oddalić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[MD]

[ms]